

Een priester met een
Ethiopisch kruis in de rotskerk
Bilbilla Gyorgis, in de buurt
van Lalibela, Ethiopië, 2006.

‘Ik ben OVERAL GEWEEST, maar ik heb nog lang niet alles gezien’

De Nederlandse avonturier Boris Kester bereikte in 2017 zijn grote doel: alle landen ter wereld bezoeken. Maar aan stoppen denkt hij niet. ‘Wie dacht dat ik wel klaar zou zijn met reizen, begrijpt mijn innerlijke nieuwsgierigheid en onrust niet.’

‘D e komende tijd ben ik weinig in Nederland,’ mailt Boris Kester me wanneer ik hem om een interview vraag. Het is zo’n zinnetje dat hij wellicht al sinds 2008 gebruikt, toen hij het plan opvatte om alle landen ter wereld te bezoeken. Negen jaar later slaagde hij in zijn opzet en werd hij een van de eerste Nederlanders en een van de ongeveer 250 reizigers wereldwijd die alle 193 VN-landen konden afvinken. Alleen stopte het daar niet. ‘Spreekt we af wanneer ik terug ben uit Niger?’

Niet veel later word ik op een zonnige oktoberdag in de schaduw van Rotterdam-Centraal opgewacht door de senior purser van KLM. Ik heb zijn boek – *De lange weg naar Cullaville* – net verslonden en maak kennis met het hoofdpersonage: de man die

Boris Kester (1964, Leiden) is senior purser bij KLM en een van de ongeveer 250 mensen wereldwijd die alle landen ter wereld hebben bezocht. Over een deel van die reizen schreef hij een boek: *De lange weg naar Cullaville*, een bundeling van zestien verhalen over onder meer Jemen, Congo, Nauru en Afghanistan. @boris_traveladventures traveladventures.com

het ene na het andere avontuur beleeft in landen als Jemen, Iran, Turkmenistan en Equatoriaal-Guinea. Plekken die doorsnee reizigers de stuipen op het lijf jagen, maar een onweerstaanbare aantrekkingskracht uitoefenen op Boris. Al na het eerste hoofdstuk vroeg ik me af waarom iemand in hemelsnaam alle landen ter wereld zou willen zien. Sommige plekken zijn ronduit vreselijk, vreselijk moeilijk of vreselijk gevaarlijk. Maar een relatiebreuk (met de dame uit hoofdstuk 1) doet soms gekke dingen met een mens. ‘In 2008, toen mijn relatie eindigde, had ik al 117 landen bezocht. Het leek een logische stap om door te gaan. Ik was er trouwens als kind al mee bezig. Ik heb nog dagboeken van de reizen die ik met mijn ouders maakte. Toen hield ik al bij in hoeveel landen ik was geweest. Daar ben ik nooit mee gestopt. Of je hier een beetje gek voor moet zijn?’

tekst
SEBASTIAAN BEDAUX

fotografie
BORIS KESTER

1

Absoluut! Maar ik heb tussen 2008 en 2017 zo veel mooie avonturen beleefd en bijzondere dingen gezien, dat ik heel blij ben dat ik zo gek was.'

Dus, Niger? Leuke vakantie?

'Heel bijzonder ja. Deze reis stond in het teken van mijn tweede boek, de opvolger van *De lange weg naar Cullaville*, waar ik nu aan werk. Dat eerste boek telde zestien verhalen, over een zestiental landen. Er zijn dus nog landen zat om over te schrijven. Maar voor die opvolger wilde ik nieuwe avonturen beleven. Daarom trok ik begin dit jaar naar Irak, waar ik spannende dingen heb meegemaakt. En onlangs was ik in Niger, op groepsreis, wat ik haast nooit doe, maar het kon nu niet anders. We gingen naar het Gerewol Festival, waar jonge mannen en vrou-

wen uit nomadische clans in the middle of nowhere bij elkaar komen om te trouwen. De vrijgezelle mannen versieren zich met verf en veren, en gaan dansen. Vervolgens mogen huwbare vrouwen hun keuze maken. Het is een eeuwenoud ritueel, heel bijzonder om mee te maken. Het festival duurt tien dagen, waarvan wij er twee hebben meegemaakt.'

Niger wordt dus een van de hoofdstukken in je tweede boek. Wanneer moet dat uitkomen?

'Dat durf ik niet te zeggen. In 2023 zou mooi zijn, maar geen idee wanneer precies. Ik reis momenteel zo veel – niet alleen voor mijn werk, maar ook privé – dat er weinig tijd overblijft om te schrijven. Je kunt geen boek schrijven als je er telkens maar een halfuurtje voor gaat zitten. Ik heb daarvoor meer rust nodig. Dat zit er nog niet in, morgen vertrek ik weer naar Colombia. Ook geen straf trouwens, Colombia is een van mijn favoriete bestemmingen.'

Je bent een van de ongeveer 250 mensen wereldwijd die erin zijn geslaagd om alle 193 landen ter wereld te bezoeken. In bepaalde ranglijsten ben je zelfs de hoogst genoteerde Nederlander. Heb jij alle landen echt gezien en beleefd?

2

3

1 Múlafossurvaterval, Faeröereilanden, 2021.

2 Yi-vrouw met traditionele vilten hoed, Puge, China, 2009.

3 Standbeeld van dictator Saparmurat Niyazov, Ashgabat, Turkmenistan, 2010.

'Zeker. Ik heb van elk land iets gezien, maar ik weet dat er in die lijst reizigers staan die al tevreden zijn met één voetafdruk en dan weer verdergaan. Of die er een competitie van willen maken: de snelste of de jongste willen zijn. Weet je dat de jongste persoon in de ranglijst 21 jaar oud is? Dat kan toch bijna niet. Wat heb je dan daadwerkelijk gezien van al die landen? Natuurlijk moet iedereen voor zichzelf uitmaken hoeveel hij of zij echt van een land ziet en van een land geniet. Ik doe het op mijn manier. Ik heb niet zo veel met die competitie. Het lijkt ook wel een hype momenteel, om alle landen ter wereld te bezoeken. Het zijn voorlopig maar een stuk of 250 die erin geslaagd zijn, maar er zijn tientallen die nog een paar landen te bezoeken hebben en honderden die er serieus mee bezig zijn. Door corona zijn nog een aantal landen gesloten. Turkmenistan bijvoorbeeld. Of Noord-Korea. Zodra daar de grenzen opengaan, staan heel wat reizigers klaar om te vertrekken.'

Reizen is natuurlijk geen goedkope hobby. Heb jij enig idee hoeveel geld je hebt uitgegeven om alle landen ter wereld te bezoeken?

'Geen flauw idee. Ik ken mensen die hun uitgaven heel secuur bijhouden, maar ik doe dat niet. Reizen hoeft trouwens niet duur te zijn, alles is afhankelijk van de mate van comfort en luxe die je wil. Uiteraard ligt het ook aan het land zelf. In Europa zijn er al grote verschillen tussen dure en goedkope landen. De eilandengroepen in de Grote Oceaan zijn heel lastig te bereizen met een klein budget. Eten is er prijzig, accommodatie is er duur en transport vaak onlogisch. Bovendien telt die regio heel wat landen. Ik had drie maanden vrijgemaakt om alle landen in de Grote Oceaan te bezoeken. Ik dacht dat ik veel met de boot zou kunnen reizen om geld te besparen. Maar dat was wat naïef: haast alles bleek met het vliegtuig te moeten, en soms werd er maar twee keer per maand naar een bepaalde bestemming gevlogen. Het was, met andere woorden, een hele uitdaging om daar een efficiënte reis uit te stippelen. Dat gezegd hebbende,

'Weet je dat de jongste persoon in de ranglijst 21 jaar oud is? Dat kan toch bijna niet. Wat heb je dan echt gezien van al die landen?'

De vijftiende-eeuwse Blauwe Moskee van Mazar-i-Sharif, Afghanistan, 2017.

Een van de Nubische piramiden van Meroë, Soedan, 2014.

193 LANDEN?

Een land wordt pas aangemerkt als land wanneer het wordt erkend door andere landen. Vervolgens kan het deel uitmaken van de Verenigde Naties (VN). Momenteel zijn er 193 VN-landen. Daarnaast zijn er nog 42 andere die zichzelf onafhankelijk hebben verklaard maar niet worden erkend.

voor mij was het wel de verrassendste regio. Bij Afrika, Azië en Zuid-Amerika kun je je gemakkelijk een beeld vormen, ook al ben je er nooit geweest. Maar bij de Grote Oceaan denk je vooral aan eilandjes met witte stranden en wat palomboompjes. Ik kwam erachter dat het er veel gevarieerder is. Er zijn gigantische verschillen tussen de eilanden, zowel qua landschappen als qua inwoners, taal en cultuur. In mijn eerste boek staan verhalen over Nauru en Papoea-Nieuw-Guinea; die laatste staat ook in mijn top vijf van favoriete bestemmingen.'

Is het tegenwoordig moeilijker om alle landen ter wereld te kunnen afvinken? Vroeger waren er minder landen, bovendien is de politieke situatie in heel wat landen dezer dagen verre van ideaal.

'Toen ik werd geboren, in 1964, telde de wereld 124 landen. Nu zijn het er 193. In dat opzicht is het wat lastiger geworden. Toch zijn er sinds het jaar 2000 maar twee landen bijgekomen: Oost-Timor en Zuid-Soedan. Ik wil nog zien wat het volgende nieuwe land wordt. Nieuw-Caledonië? Bougainville? Die landen zullen dan ook erkend moeten worden door de VN. Taiwan is ook een land, maar zal nooit worden erkend door China. Schotland misschien? Of Catalonië? Heel snel zal dat niet gaan. Maar als Schotland morgen onafhankelijk wordt, dan vlieg ik er meteen naartoe. Ook al ben ik er eerder geweest, ik vind dat een land daardoor toch anders wordt, al zijn daarover ook discussies in de reizigersgemeenschap. Hoe dan ook is reizen de afgelopen jaren makkelijker geworden, en dat heeft alles te maken met de vele vliegverbindingen.'

Laat je je beperken door politieke onrust of onveiligheid in het algemeen? Ik leid uit je boek af dat je bijzonder weinig angst hebt.

'Ik ben niet vaak bang, nee. Ik denk niet dat je dit moet doen als je een angstaas bent. Dan is het niet slim om naar Afghanistan te reizen. Anders vertrek

je toch met een heel naar gevoel. En dan heeft reizen weinig zin. Maar een politieke situatie in een land zorgt wel voor een interessante discussie. Steun je het regime als je naar Noord-Korea reist? Of de taliban als je naar Afghanistan trekt? Daar moet je natuurlijk wel over nadenken. Ik wilde in juni een reis maken door Siberië, maar begin maart heb ik die afgezegd, nadat Rusland Oekraïne binnenviel. Ik kon het voor mezelf niet maken om op vakantie te gaan in een land dat een ander land kapotschiet.'

Heb je een goede engelbewaarder nodig als je zo intensief reist?

'In het laatste hoofdstuk van mijn boek heb ik het daarover. Ik blik daarin terug op wat gevaarlijk was en waar het net niet misliep en ben tot de conclusie gekomen dat ik heel veel geluk heb gehad onderweg. Misschien dwing je dat gedeeltelijk wel af, door streetwise te zijn. Je moet in bepaalde gebieden niet midden in de nacht door de straten gaan dwalen. Maar vaak is het een kwestie van toeval. In Afghanistan heb ik een stuk met de bus afgelegd, op een traject waar eerder een Canadees gezin was gekidnapt. Als je pech hebt, overkomt jou dat. In Mogadishu, Somalië, sliep ik in een beveiligd hotel. Kort nadat ik er was geweest, zag ik op het nieuws dat het hotel was aangevallen, tot puin was geschoten en dat een aantal van de bodyguards die ik toen had ingehuurd, waren omgekomen. Toen kwam de dood wel heel dichtbij. Als reiziger moet je realistisch zijn: het kan altijd fout gaan. Maar dat maakt me nog niet bang of paranoïde wanneer ik ergens over straat loop.'

'Toen ik geboren werd, in 1964, telde de wereld 124 landen. Nu zijn het er 193.'

En hoe zit het met ziekten? Als ik het goed begrijp, heb je ondertussen al drie keer malaria gehad.

'Exotische ziekten zijn potentieel zeer gevaarlijk, maar ik ben gezegend met een sterk gestel; ik ben vrijwel nooit ziek. Medereizigers worden daar wel eens gek van. Zij worden ziek van het lokale voedsel, ik nooit. Het blijft bij drie keer malaria, en die derde keer wist ik hoe het voelde. Ik ben naar een ziekenhuis gegaan, kreeg een pillenkuur en het was meteen over.'

- 1 Een bosolifant in Gabon, 2013.
- 2 Openbaar vervoer in Libongo, Kameroen, 2015.
- 3 Spitsbergen, 2019.
- 4 Straatkunst in Bagdad, Irak, 2022.

‘De soldaat aan de controlepost flipte en bedreigde de chauffeur. Mijn gids en ik werden tegen een muur geplakt met armen en benen gespreid.’

Waar gaat iemand die alle landen van de wereld heeft bezocht nog op vakantie? Welke landen staan er nog op je verlanglijstje? Waar ga je in 2023 heen? ‘Ik doe alles behoorlijk last minute, dus ik weet nog niet precies waar ik in 2023 heenga. Maar op het verlanglijstje staat in ieder geval Groenland. Dat is geen VN-land, maar het is zo groot dat het toch als een lacune aanvoelt als je er niet bent geweest. Ik ben er ook al zo vaak overheen gevlogen. Hoog tijd dus om Groenland te gaan verkennen. Daarnaast wil ik de Kilimanjaro beklimmen. Ik wil ook heel graag terug naar Papoea-Nieuw-Guinea. En wellicht ga ik nog naar Paraguay.’

In je boek staat geen enkele bestemming in Europa. Komt daar in je tweede boek verandering in? ‘Zeker! De reden waarom Europa in dit eerste boek niet aan bod is gekomen, is dat het een verzameling van verhalen is over reizen waarin ik bepaalde risico's heb gelopen. Over het algemeen is reizen in Europa heel makkelijk en gaat er niet vaak iets mis. In het tweede boek ligt de focus minder op die risico's. Europa heeft trouwens nog gebieden die verrassend weinig toeristen trekken. Moldavië is bijvoorbeeld een interessant land. Dat heeft een deelrepubliek die Transnistrië heet, een de facto onafhankelijk Sovjetstaatje. Heel bijzonder. In het zuiden van Moldavië liggen nog andere semi-onafhankelijke regio's, met hun eigen taal en cultuur en een bepaalde vorm van autonomie. Als die regio's zich afscheiden, sta ik er meteen weer.’

Kun jij ook genieten van een week in een all-inclusive-hotel? Of een roadtrip in IJsland? Een stedentrip Venetië? ‘Een week aan een zwembadhotel lijkt me pure horror. IJsland vind ik wel heerlijk. Daar wil ik ook opnieuw naartoe, omdat ik nooit de hele rondrit heb gemaakt. IJsland is in mijn ogen een van de mooiste landen van Europa. Wat Venetië betreft: dat is een

prachtige stad, maar ik krijg wel allergische reacties van het massatoerisme. Het leuke in Venetië is dat je er nog wijpjes vindt waar je zelfs in de zomermaanden nauwelijks toeristen tegenkomt. Je moet echt een beetje buiten de gebaande paden gaan, of heel vroeg opstaan. Als je om vijf uur 's ochtends Venetië gaat verkennen, heb je heel de stad voor jezelf.’

Hoe goed ken jij Nederland eigenlijk? Weleens op Terschelling geweest bijvoorbeeld? ‘Nog nooit (lacht). En ook op een aantal andere Waddeneilanden niet.’

Terschelling is ook iets minder spannend dan Irak. In het begin van ons gesprek zei je dat je daar nog wat spannends had meegemaakt. Wat was dat precies? ‘Nu vraag je me om al een stukje van mijn tweede boek te verklappen. Vooruit dan. Ik was alleen nog maar in het noorden geweest, in Koerdistan. Dit keer wilde ik het klassieke Irak zien, de oude beschaving. Ik had een gids en een chauffeur, en die chauffeur reed de hele tijd verkeerd. Dat begon me te irriteren. Op een gegeven moment waren we vlak bij een bezienswaardigheid, en weer reed hij verkeerd. Ik ben uitgestapt en gaan lopen, met de gids in mijn kielzog. Wij liepen recht op een check-

point af, de chauffeur was ons gevolgd in zijn auto. En hij stopte niet voor dat checkpoint. De soldaat aan de controlepost flipte en bedreigde de chauffeur. Mijn gids en ik werden tegen een muur geplakt met armen en benen gespreid. Het was een behoorlijk gespannen en spannende situatie, en terwijl ik daar tegen die muur stond, dacht ik: dit is een leuk verhaal voor mijn volgende boek (lacht).’

Ik ben alvast heel benieuwd naar dat tweede deel! □

De lange weg naar Cullaville (€ 22,99) is te koop in de boekwinkel en kun je bestellen via bol.com, Amazon, Libris, Bruna en delange.wegnaarcullaville.com.